

rug heb je 't bekonkeld.... of 't wat smerigs en gemeens was.... Waarom sta je daar zoo, waarom huil je.... je kunt immers blij zijn — jij!"

Ze voelde 't bloed wegvloeien uit haar hoofd terwijl haar oogen star in den ban van de zijnen staarden; uit zijn blik, uit zijn stem besprong haar iets ongekend-afschuwelijks: zijn haat.

Hij schoof zijn stoel terug en trad van haar weg naar het raam; terwijl hij in het lichtvlak stond zag ze de scherpe vouwen om zijn neus, den smartelijken trek om zijn mond.

„Je was in je recht hè?" ging hij smalend door, „als je je bij anderen beklaagt zullen ze je groot gelijk geven. Maar nou het uit iswant ze is weg.... wèg, voor goed, nou zul je weten wàt ze voor me geweest is: wat moois, wat liefs in m'n beroerde leven. Met háár kon ik praten.... zij begreep me.... bij haar leefde ik op, werd ik 'n ander.... kwam ik eronder uit,uit die afschuwelijke banaliteit, hier, bij jou..

En dàt heb je gevoeld.... daarom was je jaloersch.... je voelde dat ik bij haar vond wat jij me niet geven kon.... En toen moest je 't neerhalen, 't kapot maken.... kapòt!"

Zijn hortende stem sloeg over, en met zijn hoofd steunend tegen 't raamkozijn huilde hij het uit, met ruwe heesche snikken.

Doodstil stond ze naast 't bureau, een vreemde bij zijn leed, waarin ze hem niet durfde genaken.

Ver en vijandig was hij haar in deze wilde droefheid, verder, vijandiger dan bij hun felsten twist; en zóó diep hadden zijn onbarmhartige woorden de wreede waarheid voor haar uitgegraven, dat er niets meer te wenschen of te hopen bleef, en zij nu zag aan welken armzaligen schijn ze zich had vastgeklampt.

Maar beneden aan de trap klonk Jopie's dringend stemmetje, en mechanisch keerde zij zich op dien roep, en ging, om het schreiende kind te troosten.

Leiden 1917.

□ □ KEUZE □ □

DOOR

M. E. KLINKHAMER—V. HOYTEMA.

„Tossen dan!"

„Dank je, speel jij maar, heusch."

„Ik ben hier al den heelen middag."

„Toe nu."

In de volle vier-uur-zon, de witgeschoeide voeten op het heete asphalt, stond Thilly midden op het tennisveld, 't combat de générosité aan te zien, wachtende op haar tegenpartij. De zware schaduw van den vilten hoedrand raakte 't brellende blouse-wit langs den hals, het racket wipte wentelend tusschen haar vlakschuivende handen. Zij werd ongeduldig, keerde op een hak: „Ik begin vast alleen", en mepte een zwerfende bal langs den grond. Toen gaf een van de beiden toe en kwam. Tine Verweer, op de

bank aan den kant tuurde in de richtende omheining van twee donkerrankende krullen naar haar nieuwe kennis, Thil, nieuwsgierig, hoe haar spel zou zijn. 't Bevestigde de bevreemding, die Tine, met haar psychologische neigingen, van meet af aan voor dit „type" had gevoeld. De korte, gebiedend rake racketgebaren pasten niet bij den goedigzachten blik en het trotsch temperamentvol buigen en wiegen van den weeken hals wist niet van het traag verplooibare, ietwat gezette middel. Maar toen een onverhoedsche stortbui het veld van lichtheid leegveegde en Thil naar huis liep, lachend in den klef plakkenden klepperenden rok en doorweekten hoed, het warm doorzonde gezicht in ééne gudsing van weldoende regenstralen, toen was er veering in haar gaan en even de bekoring van een onbewuste gratie.

Thil woonde in een studenten-pension.